

Dosarul nr. 1ra-268/22
1-21071081-01-1ra-22022022

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

11 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Toma Nadejda,

Judecătorii: Catan Liliana și Guzun Ion,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Roibu Ioana în numele inculpatului Tonconog Petru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2021 și a sentinței Judecătoriei Cahul (sediul Central) din 28 iunie 2021, în cauza penală în privința lui

Tonconog Petru xxxxxx, născut la
xxxxxx xxxxx, originar și domiciliat în
xxxxxx xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.05.2021 – 28.06.2021;

Instanța de apel: 19.07.2021 – 15.11.2021;

Instanța de recurs: 22.02.2022 – 11.05.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul (sediul Central) din 28 iunie 2021, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Tonconog Petru a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că, la data de 16 decembrie 2020, aproximativ la ora 18.00, aflându-se pe traseul R-34.1 Cahul-Oancea, în apropierea punctului de trecere a frontierei de stat „Cahul-Oancea”, fiind în stare de ebrietate alcoolică, manifestând un comportament agresiv a refuzat să se supună cerințelor legale ale angajaților ANTA Turta Roman și

Flocos Dumitru, care efectuau controlul actelor permise privind activitatea desfășurată a autocarului de model „Setra” cu nr. de înmatriculare xxxxxxxx, numindu-i cu cuvinte necenzurate, manifestând un comportament agresiv, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței angajatului ANTA Turta Roman, l-a tras de uniforma de serviciu, deteriorând-o în regiunea antebrațului stâng, de asemenea deteriorându-i telefonul mobil de model „Iphone 6” la prețul de 4800 lei MDL, cauzându-i astfel părții vătămate suferințe fizice și un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 4800 lei.

Fapta inculpatului Tonconog Petru a fost calificată juridic ca infracțiune prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, conform indicilor: *aplicarea violenței nepericuloase pentru viață și sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu și schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența.*

3. Avocatul Roibu Ioana în numele inculpatului Tonconog Petru și inculpatul, au contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Tonconog Petru să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, neprivativă de libertate.

În motivarea apelului a invocat că, prima instanță nu și-a motivat soluția adoptată. Sentința contestată fiind una incompletă deoarece nu oferă un răspuns la toate motivele invocate de partea apărării, iar nemotivarea unei hotărâri judecătorești încalcă dreptul părților la un proces echitabil, garantat de art.6§1 CEDO. Așa cum, CtEDO, în jurisprudența sa, a reiterat că efectul art. 6 este, printre altele, de a plasa un „tribunal” sub o obligație de a petrece o examinare adecvată a pozițiilor, argumentelor și probelor, fără a prejudicia evaluarea sa dacă ele sunt relevante pentru decizia sa (Cauza Buzescu c. România din 24 mai 2005, nr. 6102/00.

A menționat partea apărării că, la stabilirea pedepsei inculpatului, prima instanță urma nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de circumstanțele atenuante, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, de persoana celui vinovat, de faptul că antecedentele penale sunt stinse, infracțiunea săvârșită de inculpat face parte din categoria infracțiunilor celor mai puțin grave, precum și comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii, și anume acesta a recunoscut săvârșirea infracțiunii, regretă cele comise, a restituit prejudiciul părților vătămate, adică a conștientizat fapta, din care considerente a solicitat examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală în baza art. 364/1 Cod de procedură penală.

A evidențiat partea apărării că, inculpatul are la întreținere 3 copii minori, iar pentru realizarea scopului legii penale este important să se aplice corect, proporțional, și uniform o pedeapsă penală în strictă conformitate cu criteriile generale de individualizare.

Partea apărării a susținut că, prima instanță nu a argumentat suficient în motivarea hotărârii, necesitatea aplicării față de Tonconog Petru a celei mai aspre pedepse prevăzute de sancțiunea art. 349 alin. (1¹) Cod penal și nici imposibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, sau lipsa temeiurilor de suspendare a executării pedepsei cu închisoare pe un termen de probațiune.

Partea apărării a concluzionat că, scopul corectării și reeducării inculpatului Tonconog Petru se va atinge și fără izolarea lui de societate, cu numirea pedepsei cu închisoare, cu suspendarea executării pedepsei închisorii, și stabilirea termenului de probă, dându-i posibilitate reală inculpatului să-și dovedească corectarea prin comportament exemplar și muncă cinstită, iar pedeapsa dată va asigura scopurile pedepsei, pedeapsă echitabilă faptei infracționale săvârșite și fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și care va atinge scopul de corectare și reeducare a vinovatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2021, apelul declarat de către avocatul Roibu Ioana în numele inculpatului Tonconog Petru și de inculpat, a fost respins și menținută sentința primei instanțe.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că, prima instanță întemeiat a considerat suficiente probele administrate în vederea confirmării faptelor imputate inculpatului Tonconog Petru și datele existente cu privire la persoana acestuia permite stabilirea pedepsei, rațiuni din care a dispus examinarea cauzei penale în procedură simplificată prevăzută de art. 364/1 Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Prin urmare, instanța de apel stabilind respectarea procedurii de examinare a cauzei penale în procedură simplificată, a conchis că nu se va expune repetat asupra probelor administrate în faza de urmărire penală care au fost acceptate de inculpat.

Astfel, instanța de apel a considerat că din probele administrate, descrise în rechizitoriu și acceptate de inculpatul Tonconog Petru, este demonstrată în afara oricărui dubiu vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, potrivit indicilor calificativi: aplicarea violenței nepericuloase pentru viață și sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu și schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența.

Reieșind din faptul că sentința a fost contestată de către partea apărării sub aspectul individualizării pedepsei stabilite, instanța de apel a reținut în această parte că prima instanță a acordat deplină eficiență dispozițiilor art. 7, 61, 75 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă, legală și direct proporțională cu gravitatea faptei comise, de atitudinea numitului față de infracțiunea săvârșită și de consecințele acesteia, cât și în măsură să asigure corectarea și resocializarea

acestuia, restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea ultimului și a altor persoane.

Instanța de apel a constatat că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Tonconog Petru instanța de fond a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei stabilite asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familie acestuia.

Acordând eficiență prevederilor art. 16, 75 Cod penal, instanța de apel a reținut că, inculpatul Tonconog Petru a săvârșit o infracțiune care se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, anterior a fost atras la răspundere penală și contravențională, inclusiv pentru săvârșirea de infracțiuni analogice, și respectiv, contravenții de ultragiurea colaboratorilor organelor de ocrotire a normelor de drept, opunere de rezistență, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, este căsătorit și are la întreținere trei copii minori.

Instanța de apel, în baza prevederilor art. 76, 77 Cod penal, a constatat lipsa circumstanțelor atenuante, iar drept circumstanțe agravante a reținut: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare; săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate.

Cu referire la circumstanțele agravante, instanța de apel a menționat că, nu poate fi reținută drept agravantă circumstanța indicată în rechizitoriu, potrivit căruia i se atribuie săvârșirea infracțiunii asupra unei persoane în legătură cu îndeplinirea de către ea a obligațiilor de serviciu sau obștești. Or, art. 77 alin.(2) Cod penal, stabilește că dacă circumstanțele menționate la alin. (1) sunt prevăzute la articolele corespunzătoare din Partea specială a prezentului cod în calitate de semne ale acestor componente de infracțiuni, ele nu pot fi concomitent considerate drept circumstanțe agravante.

În continuare, instanța de apel a reținut că, sancțiunea pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, stabilește pedeapsa cu amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore, sau cu închisoare de până la 3 ani.

Potrivit art. 75 alin. (2) Cod penal, în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară stabilirea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea

scopului pedepsei. Caracterul excepțional la stabilirea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Acordând eficiență principiilor de individualizare a pedepsei, și analizând ansamblul de circumstanțe ce caracterizează persoana inculpatului Tonconog Petru, lipsa circumstanțelor care atenuează și prezența celor care agravează răspunderea acestuia, gradul de pericolul social al infracțiunii, lipsa pretențiilor materiale a părților vătămate față de inculpat, instanța de apel a considerat că prima instanță întemeiat a reținut că corectarea și reeducarea inculpatului Tonconog Petru, precum și restabilirea echității sociale, este posibilă cu stabilirea pedepsei pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de un 1 an și 6 luni, în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a menționat că, justificarea aplicării în privința inculpatului Tonconog Petru a pedepsei sub formă de închisoare, deși sancțiunea normei de incriminare prevede ca alternativă, pedeapsa cu amendă și muncă neremunerată în folosul comunității, se explică prin faptul că anterior în privința inculpatului pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, instanța de judecată i-a stabilit pedeapsa cu amendă, fiindu-i acordată posibilitatea de a face concluziile necesare și a-și corecta comportamentul antisocial, însă inculpatul Tonconog Petru din nou a săvârșit aceeași infracțiune. Astfel, rezultă că pedeapsa sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității nu sunt eficiente pentru a realiza scopul pedepsei penale.

A concluzionat instanța de apel că, pedeapsa stabilită inculpatului Tonconog Petru sub formă de închisoare de 1 an și 6 luni, este una echitabilă, legală și direct proporțională cu gravitatea faptei comise, de atitudinea numitului față de infracțiunea săvârșită și de consecințele acesteia, cât și în măsură să asigure corectarea și resocializarea acestuia, restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea ultimului și a altor persoane.

Prin urmare, instanța de apel a reținut relevant faptul că, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, iar executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, potrivit art. 61 Cod penal.

Astfel, argumentele părții apărării cum că pedeapsa aplicată inculpatului Tonconog Petru sub formă de închisoare este una prea aspră, iar aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, ar fi o pedeapsă echitabilă, instanța de apel le-a respins ca neîntemeiate, întrucât circumstanțele cauzei și persoana inculpatului, nu denotă că aplicarea acestor prevederi, va fi în măsură să asigure corectarea și reeducarea inculpatului Tonconog Petru în vederea neadmiterii în viitor a unor

asemenea fapte prejudiciabile, cât și să contribui la realizarea scopului pedepsei penale.

La fel, instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiate afirmațiile părții apărării în sensul că prima instanță la stabilirea pedepsei cu închisoare față de inculpat, nu a ținut cont de repararea prejudiciului cauzat părților vătămate, de regretul acestuia în cele săvârșite, ceea ce indică la conștientizarea faptei săvârșite, aflarea la întreținere a 3 copii minori, or, instanța de fond a ținut de toate circumstanțe cauzei și de cele referitoare la persoana inculpatului, ajungând întemeiat la concluzia că stabilirea unei pedepsei cu închisoare cu executare reală va fi în măsură să corecteze inculpatul și să restabilească echitatea socială. Apărarea nu a adus argumente serioase, susținute prin probe, care să dovedească încălcarea de către instanța de judecată a principiului de individualizare a pedepsei la stabilirea caracterului și termenului pedepsei stabilite inculpatului Tonconog Petru pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal. Certificatul nr. 345 din 30 septembrie 2021 eliberat de Primăria com. Băcioi, mun. Chișinău și caracteristica eliberată la 05 octombrie 2021 de Inspectoratul de Poliție Botanica, mun. Chișinău nu pot fi reținute ca probe suficiente în vederea aplicării inculpatului Tonconog Petru a unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, în condițiile stabilite de art. 90 Cod penal, deoarece circumstanțele menționate în caracteristică se referă la perioada când inculpatul Tonconog Petru se afla deja în detenție, după pronunțarea sentinței.

5. Avocatul Roibu Ioana în numele inculpatului Tonconog Petru, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, contestă hotărârea instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2021 și a sentinței Judecătoriei Cahul (sediul Central) din 28 iunie 2021, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Tonconog Petru, să-i fie stabilită pedeapsa cu aplicarea prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, cu suspendarea condiționată pe un termen de probațiune a pedepsei închisorii stabilite de 1 an 6 luni.

În motivarea recursului ordinar, partea apărării invocă aceleași argumente ca și în cererea de apel, evidențiind aspectele practicii judiciare potrivit căreia „una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată. La întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, în aceeași consecutivitate, ce specifică că partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și

consecințele infracțiunii, încadrarea juridică a faptei inculpatului, motivele pentru modificarea învinuirii.

Suplimentar, menționează că, la adoptarea soluției, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor 414, 417, 419 Cod de procedură penală, precum și prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, pronunțând o hotărâre nemotivată în acest sens.

Sușține partea apărării că, în contextul prevederilor art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante în privința inculpatului Tonconog Petru, instanțele de fond au omis căința sinceră a inculpatului de cele comise, colaborarea activă a acestuia cu organul de urmărire penală și contribuirea în cea mai mare parte de către inculpat la descoperirea tuturor circumstanțelor infracțiunii, iar această circumstanță atenuantă și chiar excepțională este materializată prin faptul că, anume inculpatul Tonconog Petru Anatolii a fost persoana care a descris cu lux de amănunte toate acțiunile/actele comise, la fel este important faptul că partea vătămată a confirmat lipsa de careva pretenții atât de ordin material cât și moral față de inculpat.

La fel, indică faptul că, la caz nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante în privința lui Tonconog Petru Anatolii, fapt ce denotă și ne convinge încă odată în plus că față de inculpat poate fi aplicată o pedeapsă penală sub limita celei prevăzute de normele de condamnare.

Partea apărării evidențiază că, la individualizarea și stabilirea categoriei și mărimea pedepsei în privința inculpatului, Tonconog Petru, instanțele de fond au omis că, acestuia i s-a incriminat săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, de persoana celui vinovat - care este căsătorit, are la întreținere trei copii minori, acesta nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, a recunoscut integral vina, și s-a căit sincer de cele săvârșite, dar și a contribuit activ și nestingherit la aflarea adevărului în cursul urmăririi penale, cât și nemijlocit cercetării judecătorești.

Consideră apărarea că, scopul educativ și preventiv al pedepsei stabilite în cauza penală în privința inculpatului Tonconog Petru, poate fi pe deplin atins, prin numirea unei pedepse penale neprivative de libertate, fiind cert constatat faptul că, sancțiunea penală privativă de libertate este una mult prea aspră în raport cu faptele infracționale la caz, și cu atât mai mult cu circumstanțele ce se referă la personalitatea vinovatului, și existența de circumstanțe atenuante și excepționale, dar și lipsa de circumstanțe agravante.

Partea apărării invocă faptul că, sub aspect o astfel de abordare a problemei de drept în cauza dată nu poate fi susținută pe motiv, că de fapt instanțele de fond nu au dat un răspuns argumentat referitor la concluzia de respingere a apelului apărării, și nu a expus temeiul de stabilire și menținere a unei sancțiuni penale aspre privative de libertate față de Tonconog Petru.

Menționează că, instanța de apel urma să se pronunțe asupra fiecărui argument menționat în cererea de apel a apărării și să justifice din punct de vedere faptic și juridic considerentele din care a ajuns la concluzia că pedeapsa stabilită privativă de libertate este una rațională, precum și care ar fi temeiul de stabilire a unei pedepse mai aspre, astfel fiind admisă încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil.

Partea apărării susține că, solicitarea formulată în prezentul recurs urmează a fi acceptată fără dispunerea rejudecării cauzei, poziție care corespunde jurisprudenței CEDO, deoarece încălcările legislației procesual penale făcute de către autoritățile de stat la examinarea cauzei date, nu pot fi imputate inculpatului și nu ar trebui să-l plaseze pe acesta într-o situație defavorabilă.

Subsidiar, partea apărării a evidențiat că, în hotărârea sa Ștefan vs România din 06.04.2010, CEDO a menționat că procurorul avea obligația de a reflecta pretensele erori înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, CEDO consideră că Statul este cel care trebuie să își asume erorile comise de parchet sau de instanța de judecată și că acele erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză.

La fel, evidențiază apărarea că, potrivit unei jurisprudențe constante a CEDO, retrimiteria cauzelor la rejudecare este în mod obișnuit dispus ca rezultat a erorilor comise de instanțele de judecată, repetarea unor asemenea retrimiteri în cadrul unuia și aceluiași proces dezvăluie o deficiență gravă a sistemului judecătoresc, ceea ce afectează dreptul persoanei la un proces echitabil într-un termen rezonabil, drept garantat de art. 6 alin. (1) din Convenție (hotărârea Cravcenco v. Moldova, § 50, din 15.01.2008).

6. Procurorul a depus referință la recursul ordinar declarat de către avocatul Roibu Ioana în numele inculpatului Tonconog Petru, pledând pentru dispunerea inadmisibilității acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează, că potrivit practicii judiciare constante, *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute*

prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul cererii de recurs, Colegiul penal lărgit atestă, că partea apărării invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: *6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau când 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Având în vedere argumentele recursului, Colegiul penal conchide că partea apărării critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume din motivul că, în opinia sa, instanța de apel greșit a menținut sentința în partea stabilirii în privința inculpatului a unei pedepse de 1 (unu) an 6 (șase) luni cu executare reală, fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Raportând însă argumentele invocate la circumstanțele speței, Colegiul penal relevă, că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent, acestea fiind invocate și în cererea de apel și asupra cărora instanța de apel s-a expus, motivare pe care instanța de recurs ordinar o însușește integral, fapt ce se aliniază practicii CtEDO, expuse inclusiv în pct. 37 a hotărârii *Albert c. România* din 16.02.2010.

Așadar, analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind clar, la stabilirea pedepsei inculpatului fiind respectate exigențele legii.

În acest sens Colegiul penal reiterează, că potrivit prevederilor art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.

Potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În acest context, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă

echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei stabilite asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor stabilite persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă – amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Cu referire la dezacordul părții apărării cu modalitatea de executare a pedepsei stabilită inculpatului Tonconog Petru, Colegiul penal reține că instanțele de fond corect au apreciat că modalitatea de executare a pedepsei stabilită inculpatului, este proporțională cu fapta săvârșită și urmările cauzate, or, deși inculpatul Tonconog Petru nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, a recunoscut vina integral și s-a căit sincer de cele săvârșite, totuși instanța de apel corect a accentuat, că scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal, în privința inculpatului poate fi realizat doar prin izolarea acestuia de societate, ținând cont de caracterul faptei prejudiciabile, de urmările acesteia, de faptul că anterior a fost tras la răspundere penală și contravențională, inclusiv pentru săvârșirea de infracțiuni analogice și respectiv contravenții de ultragiurea colaboratorilor organelor de ocrotire a normelor de drept, opunere de rezistență (f.d. 53-55,80), de faptul că a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate, la locul de trai este caracterizat satisfăcător (f.d. 169), este căsătorit și are la întreținere trei copii minori (f.d.168).

Astfel, cu referire la alegațiile apărării privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului Tonconog Petru, Colegiul penal conchide că instanța de apel corect le-a apreciat ca fiind neîntemeiate, concluzionând în acest sens că deși sancțiunea normei de incriminare prevede ca alternativă, pedeapsa cu

amendă și muncă neremunerată în folosul comunității, se explică prin faptul că anterior în privința inculpatului pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, instanța de judecată i-a stabilit pedeapsa cu amendă, fiindu-i acordată posibilitatea de a face concluziile necesare și a-și corecta comportamentul antisocial, însă inculpatul din nou a săvârșit aceeași infracțiune. Astfel, rezultă că pedeapsa sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității nu sunt suficiente pentru realizarea scopului pedepsei.

Colegiul penal amintește că, stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului; conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Sub aspectul prevederilor legale citate, Colegiul penal statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Colegiul penal menționează și faptul că circumstanțele la care face referire partea apărării în cererea de recurs au fost luate în calcul la stabilirea pedepsei de către prima instanță, care la stabilirea pedepsei închisorii, a ținut cont de personalitatea inculpatului, de faptul că a recunoscut vinovăția, se căiește sincer și a solicitat ca judecarea cauzei să fie înfăptuită în procedura simplificată.

Astfel, instanța de apel corect a respins argumentele apărării cu privire la aplicarea în privința inculpatului Tonconog Petru a prevederilor art. 90 Cod penal, or, instanța de judecată *poate* dispune suspendarea executării pedepsei sau suspendarea parțială a executării pedepsei, doar în cazul în care consideră că scopul pedepsei stabilit de legiuitor la art. 61 Cod penal, poate fi atins prin prisma normelor indicate supra.

Respectiv, instanțele de fond corect au concluzionat, că scopul legii penale în speță poate fi realizat doar prin izolarea de societate a inculpatului Tonconog Petru, deoarece fiind anterior condamnat pentru o infracțiune similară, careva concluzii

pozitive în acest sens nu și-a făcut, iar pedeapsa stabilită va contribui la corectarea și reeducarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Față de cele ce preced, Colegiul penal conchide că, instanțele de fond la compartimentul individualizării pedepsei, au acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal și corect au considerat nejustificată aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului Tonconog Petru, pentru infracțiunea săvârșită, prima instanță și cea de apel nu au comis erori de drept, pedeapsa stabilită inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul declarat de către avocatul Roibu Ioana în numele inculpatului Tonconog Petru urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Roibu Ioana în numele inculpatului Tonconog Petru, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui **Tonconog Petru xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **24 iunie 2022.**

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Catan Liliana

Guzun Ion